

VYPRÁVĚNKY O ZVÍŘÁTKÁCH

Jak se k nim lidé přirovnávají

František Zacharník

Petra Řezníčková

Vyprávěnky o zvířátkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

František Zacharník
Vyprávěnky o zvířátkách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VYPRÁVĚNKY O ZVÍŘÁTKÁCH

Jak se k nim lidé přirovnávají

 P R E S S

Brno
2016

OBSAH

- *Papoušek hrdina* 6
- *O chytrém oslovi* 15
- *O zatoulaném kuřeti* 21
- *Jak straka obrala zloděje* 28
- *O nepilné včelce Páje* 35
- *Jak si hrála myška s kotětem* 42
- *O černé ovečce* 49
- *Další přirovnání* 56
- *Schovaná se zvířátka* 72

*Když jsme byly malé, já, Eliška a moje sestřenice Sára, vymýšlel nám děda pohádky. Byly o princeznách, o princích i o divadle. Dokonce z nich vznikly knížky. A také jsme chtěly, aby nám něco vymyslel i o zvířátkách. No dobrá, řekl děda, který nám chtěl vždycky vyhovět. Ale budou to možná spíše příběhy než pohádky. Co byste řekly názvu vyprávěnky? Ale nejdřív se vás musím na něco zeptat. Lidé své vlastnosti často přirovnávají ke zvířatům. Znáte nějaká taková přirovnání? Třeba, řekla jsem, **mám hlad jako vlk**. Nebo, řekla Sára, je **chytrý jako opice**. No vidíte, a takových přirovnání je moc. Věděly byste něco o papouškovi? Nic nás nenapadlo. Víte, ptal se děda, co to znamená něco **papouškovat**? No, přemýšlela jsem chvíli, to je, když někdo něco pořád opakuje. Něco, přidala se Sára, co už řekl někdo před ním. Správně, pochválil nás děda. Poslechněte si příběh, který by se mohl jmenovat...*

PAPOUŠEK HRDINA

Jeden pán, řikejme mu třeba pan Novák, si koupil papouška. Žil totiž sám v malém domku na předměstí a plno dlouhých večerů, když přišel z práce, trávil o samotě. To víte, že mu bylo smutno. Nebyl úplně osamělý, to ne. Měl přátele z podniku, kde pracoval, a občas si s nimi někam vyšel. Jednou týdně také chodil s kamarády do místní hospůdky na kuželky a někdy přátelé navštívili jeho. Však to nebyl žádný škarohlíd – často v práci rozesmál kolegy novým vtipem, kamarády u piva veselou historkou, kterou si možná i vymyslel. Ale co naplat, pořád ještě zbývalo plno času, který trávil ve svém útulném domku sám. Ten si hezky opravil a zařídil. Jen mu chyběl někdo, s kým by se tu pobavil, s kým by se zasmál. Klidně by mi stačilo nějaké zvířátko, pomyslel si. Nejraději by si pořídil psa nebo kočku. Jenomže docela často musel jezdit na služební cesty, které zabraly dva i tři dny. Tak dlouho zavřený doma bych pejska ani ko-

čičku přece nenechal, dumal. A pak ho to napadlo: papoušek, to bude ono! Když mu dám do klece dost krmení a vody, tak ty tři dny přečká bez úhony. A vydal se do zverimexu.

Tam bylo, panečku, různých ptáků k vidění! Ani je neuměl pojmenovat. Jenže on měl stejně jasno. „Chtěl bych pěkného papouška, který se dobře naučí mluvit!“ oznámil mladému prodavači. „Není problém, pane! Tady na téhle stěně v těch klecích jsou samí papoušci. Můžete si vybrat,“ řekl prodavač. „Nechám si poradit. Který, myslíte, že se naučí mluvit nejrychleji?“ „Řekl bych, že tadyhle žako. Je tu jen krátce, ale už umí první slovo. Žako, nazdar!“ zavolal na papouška. „Nazdárrr!“ ozvalo se z klece. Panu Novákovi se na první pohled tenhle papoušek zalíbil. „Toho беру,“ řekl. „Jen mi řekněte, jak je starý?“ Prodavač se usmál. „Je mladý. A protože se papoušci dožívají kolem osmdesáti let, tak buďte klidný. Určitě vás přežije.“ A teď se zase rozesmál pan Novák. „To jste mě uklidnil. Tak ještě chci pěknou klec.“ Za chvíli vybrali krásnou, velkou klec s houpacím bidýlkem, krmítkem i pítkem. Nestálo to právě málo, ale pan Novák šel s veselou domů, nesl si klec s papouškem, přikrytou přehozem, a ještě si pohvizdoval.

Doma postavil klec s papouškem na hezké místo, kam viděl ze své oblíbené lenošky. „Nejdřív ti musím vymyslet nějaké jméno,“ dumal. „Já jsem Pepa, ale kamarádi mi říkají Pepíku. Ty jsi papoušek, tak budeš Papík!“

„Tak Papíku, jsme doma. Nazdar!“ zavolal a čekal, jestli žako odpoví. Ten ale mlčel. Nedivte se, byl v cizím prostředí, rozčileně se jen čepýřil. „No jo, musíš si tu nejdřív zvyknout, vid', kamaráde.“ To zvykání trvalo několik dní, žako pořád mlčel. Pan Novák už byl trochu zklamaný. Jednou se ale vracel z práce, v předsíni se zouval a věšel klíče, když najednou z pokoje uslyšel: „Nazdárrr!“ Žako ho vítal! Pan Novák hned radostně také volal: „Nazdar! Nazdar!“. Otevřel klec, pohladil papouška a nechal ho proletět po pokoji. Ten si mu nakonec sedl na rameno – a byli kamarádi.

„Teď tě naučím další slova, Papíku,“ rozhodl se pániček. Když se tak může říkat majitelům psů, tak proč ne papoušků, vid'te. Nejdříve ho napadlo slovo kamarád. Papoušek by to slovo určitě zvládl, vždyť je tam jeho oblíbené „rrr“. „Kamarrád!“ Jenže pan Novák se zamyslel: musím ho ukázat přátelům, až mě zase někdy přijdou navštívit. A taky je náležitě překvapit! Trvalo to dlouho, než žaka ta správná slova naučil. Už několikrát ho přátelé navštívili, ale to schoval klec